

[Kristen Amby.]

haand sige, at Regelen gælder kun for de og de Omraader, for der kan pludselig komme til at foreligge Tilfælde paa andre Omraader, hvor en Bekendtgørelse fra Staten skal ud, og saa maa der være en Mulighed for Ministeren til at faa den ud. Jeg kan egentlig ikke rigtig forstaa, at Mindretallet mener at kunne modsætte sig dette, naar man i øvrigt mener at kunne gaa med til Loven.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for de stillede Ændringsforslag, hvad enten de er stillet af Udvalget eller af Justitsministeren, og i det hele taget at medvirke til Lovens Gennemførelse.

Aksel Larsen: Jeg maa henvise til Bemærkningerne i Mindretalsbetænkningen og har hertil nogle Bemærkninger at føje.

Der foreligger efter vor Mening i Virkeligheden ikke nogen Situation, som gør denne Lov uundgaaelig eller gør denne Lov til den eneste Udvej af Situationen. Det fremgaar klart af de Undersøgelser, der har været foretaget i den korte Tid, der har været til Raadighed, og det fremgaar ogsaa klart af den højtærede Justitsministers Tale her, at man ikke fra Regeringens Side har søgt at finde Udveje eller Midler til at faa Lovtidende, Ministerialtidende og Statstidende trykt og udgivet paa normal Maade.

Vi behøver ikke at strides saa meget om, hvorvidt den højtærede Minister har gjort det til en Betingelse for at skride til Aktion, at der forelaa en enig Indstilling fra Udvalget. Hvis den højtærede Minister ikke havde gjort det til en Betingelse, kunde han jo skride til Aktion, uden at der forelaa nogen saadan Indstilling eller blot paa Grundlag af den Mindretalsindstilling, der foreligger. Naar man ikke har gjort det og hidtil ikke har været villig til at gøre det, er det egentlig klart fastslaaet, at man ikke ønsker at vælge den rimeligste Udvej ud af Situationen. Man har vedrørende Statstidende forhandlet med den ene Part, nemlig Bogtrykkerforeningen, og der har man faaet et Nej; man har ikke forhandlet med den anden Part. Jeg kan ikke indse, det har noget med Forhandling at gøre.

Dertil kommer imidlertid, at det endnu ikke er saadan, at samtlige Trykkerier i dette Land er standset. Der findes virkelig — og hvis Regeringen ikke skulde være klar over det og ikke engang kan blive klar over det ved at gaa ind i Folketingets Læseværelse og se Provinsaviserne, kan jeg

oplyse den derom —, der findes virkelig en Mængde Trykkerier i dette Land, som arbejder fuldstændig intakt og er i Stand til at overtage det Arbejde, der ikke kan udføres af de strejkeramte Trykkerier i København. Jeg skulde ærligt talt tro, at der findes Masser af Provinsaviser — hvis man ikke vil gaa til „Socialdemokraten“ eller „Land og Folk“, som naturligt ogsaa er villige —, som vilde slikke sig om Munden efter at faa Lov til at trykke Statstidende, Lovtidende og Ministerialtidende. Hvis man vilde gaa den Vej, maatte man saa forhandle med Typograferne om, hvorvidt de vilde have noget imod en saadan Ordning. Jeg kan ikke tænke mig, at de vilde have det, og saa er Sagen klar.

Regeringen har ikke ønsket at gaa den Vej, vi har ikke mødt nogen som helst Villighed, og derfor maa jeg ærlig talt tillade mig at sige, at jeg opretholder den Opfattelse, jeg gav Udtryk for under den afsluttende Debat om Finansloven, nemlig at det i høj Grad kunde se ud til, at Regeringen ikke alene ikke er interesseret i at faa Konflikten bragt ud af Verden, men at den muligvis endda er interesseret i, at Konflikten er løbende. Den Situation, vi her befinder os i, minder mig ærlig talt om den Situation, man befandt sig i i London kort forud for Münchenforhandlingerne om Tjekkosllovakiet: England var ikke krigsberedt, man var fra den engelske Regerings Side indstillet paa at lade Tjekkosllovakiet slagte og udlevere til Hitler, og saa gav man sig pludselig til, fuldkommen meningsløst, at grave Dækningsgrave i Hyde Park og andre Parker i London. Baggrunden herfor var naturligvis at hensætte Londons Befolkning i Krigsfrygt og Panik, saa den blev mere moden til at modtage det Forlig, man saa derefter afsluttede. Man træffer paa samme Maade her denne Nødforanstaltning for at give Befolkningen det Indtryk, at det er fuldkommen rivende galt fat: grundet paa de stridslystne københavnske Typografer kan man absolut ikke faa Statstidende og de andre Tidender trykt, derfor gaar Statslivet fuldkommen i Staa, det er en grusom Situation.

Det er imidlertid slet ikke nødvendigt med saadanne Foranstaltninger. Hvis Regeringen vilde tage en Smule Hensyn til de praktiske Raad, den har faaet, vilde man kunne finde Veje til at faa Statstidende, Lovtidende og Ministerialtidende trykt i det Omfang, det er nødvendigt, og saa var denne Lov, vi her behandler, overhovedet ikke nødvendig. Det er man altsaa ikke villig til, og derfor kan jeg sige — saaledes som